Anul Nr. ...

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA BUCUREȘTI
Str. Popa Petre No. 42 Etaj II
Telefon 2.33.55

o copiă 3 Lei

ÎNVIEREA

DUMINICĂ 27 OCTOMBRIE 1940

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 150 lei pe an
Pentru autorități 1000 lei pe an

SĂPTĂMÂNAL DE POLITICĂ ȘI CULTURĂ ROMÂNEASCĂ

Inscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub No. 69/940

VIRTUȚILE CINSTEI, STATUL NAȚIONAL ȘI OMUL NOU

CONDIȚILE STATULUI NATIONAL

de TOMA VLĂDESCU

Am vrut mult și am fi vrut parcă să evităm cuvântul: virtuțile cinstei! Ne-a trasmis cu limerii de aci, pentru cari am vrea cu dreptate să scriem, să nu ne creadă excesiv de bătrâni și gândul nostru să nu li se pară că vine dintr'un fel de lume destul de antipatică, destul de tristă și vrednic pentru care ei n'ar mai putea să aibă firește decât dregust... Dar ap vrea să le spun că, din toate astea, nu e nimic! Cred aproape că am, corectat, vârsta celor mai mulți dintre ei, și dacă anii mai trec — ei nu se opresc pentru nimeni! — există totuș credința, nezguduită, o inimă pe care n'ar fi-o slăbi s'o altereze nimic. Depărtările sile, atâta de vii, atât de presente totuș, când acum zece ani aproape, alături de alți camarazi de arme, aruncam perle o țară fierbinte cele dintâi îndemnuri care trebuiau să înflăcere o țară, — zilele astea au rămas pentru mine aceleași... Astăzi ne care scriu mediocrele noastre puteri și toată materia care ne-o oferă — bun sfânt — nedus fluviu de viață, căpăcând ar trebui astfel să ne trădăcă mai bine pe ține cu ochii pe care n'ar fi-o schimba nimic; herrlich wie am ersten Tag cum le strigă subt bolți de lumină Arhanghelul Raphael în Prologul din Faust.

Nu așa-dar de hărțuiește, e vorba! Cine își poate găsi rostirile lui de viață în concertul

Omul statului național

Mai ne amintim să nu fi spus niciodată numai atât, tar normele Statului național, condițiile care-i fac, formele în care ființa lui e posibilă, le cunoaștem cel puțin în măsura în care am fost printre cei dintâi să le spunem de mai bine de un deceniu oamenilor noștri de ieri și chiar oamenilor de azi... Monarhie, autoritatea și ierarhia care aveau să înlocuiască deordinea acestui iluzoriu egalitarism și respectul și liberal, normele constitutionale care trebuiau să găsească formula unei reprezentanțe reale, de valori și de mărimi, adevărul și dreptul cel puțin al statului, primatul autochton în stăpânit, el mai ales, — sunt atâtea lucruri care e sigur că nu trecut și pe subt condeiul nostru puțin, ca să lucreze ziua de azi și să-i dea fără îndoială orizontul înfloritor pe care-l privim... Deocea să nu vină prea multă lume să ne învețe acum, tar atâți doc-

Virtuțile Cinstei — Cine este cinstit

De aceea vom spune noi — chiar dacă facem scandal! — dar vom spune că cinstea, ea însăși, es singură, poate să rezolve tot... Numai că noi n'o cunoaștem — și apropoe n'o bănuim! Am priceput-o totdeauna ca lucrul cel mai burghez — și atunci n'am ezitat s'o strivim subt mașinăriile noastre, s'o atingem cu cele mai impure mâini, s'o vărsăm, ca retorica atâta de cunoscută, de pe toate tribunele democrației... Dar cuvântul totus, lucrul, adevărul lui, — a rămas virgin! E intact apropoe — ca intr'o lume care încă n'a început!

Noi nu avem loimg decât un sens apropoe numai penal și politienesc al cinstei...

Dar cinstiți nu este numai cetățeanul care nu fură din casa de

stenia și acestor perfecte odoruri și al acestor înalte bunuri spirituale, nevia nu mai înbătrânește tner, poate au mai îmbătrânește dulce, — și noi, în viața noastră, alte lucruri nu am iubit! Știm deosăi contemporani de astăzi, știm mai alres pe unul pe care nicio vârstă nu l-a convins să fie bătrân!

Deci atunci, vorbind de cinste, de virtuțile ei, ne temem să nu fim „bătrâni", să nu părem cei puțin altfel decât așa cum suntem, — și deci acum când vrem să enunțăm condițiile morale, psihologice ați zice, ale unui Stat național, cuvântul acesta al cinstei pare să aducă nu știu ce accent grecu, puțin burghez și vetust, ca un înțelat pe care protocolul nu-l mai acordă decât design, dar care nu mai puțin plictisește cu sparițiile lui obosită o sală de bal...

Cinstea, — dar nu ni s'a spus îndeajuns? N'am verbit tot timpul de ea? Și acum — să începem care din nou? Și atunci, să nu se fi schimbat poate ceva? Acesta, ar fi sentimentul ce se naște, de ci n-a fost destul — acestă „bătrânețe", atâta de aparentă totuș și acest conformism care s'ar părea că vine să încurce vertiginoasele cascade ale Dnerelei de azi...

Și apoi oamenii complicați ar mai ști să ne întrebe — dar oare totul nu e așa de clar astăzi? „Acestui Stat și acestui Stat național"? Și „omul de treabă" să fie soluția universală — să fie remedial unic să ajungă el, numai cu „cinstea" lui, pentru atâtea dificultăți și pentru atâtea „probleme" pe care le implică acest grevi aparat care se cheamă Statul?

•

Dar de **omul statului național**, de el cu siguranță ne-am ocupat mai puțin... Am arătat cum trebue să fie Statul acesta, care sunt rosturile, formele lui — dar omul care-l administrează și care-l conduce, condițiile morale apoi dar ale acestui stat n'au avut cum să ne preocupe prea mult, și până în ceasul acesta nu ni s'a părut stăta de actual să le spunem... Rândul lor însă a venit acum. **Aceste condiții ale unei vieți naționale, aceste raporturi**

Dar cinstea n'are îndeajuns de mărunt! Ea este implacabilă — a pretutindeni și e atoapă. Ea pune toate formele vieții, tot ordinea și ore atâta severă disciplină, atâtea perfecte rigori, încât subt strângerea lor inflexibilă vedem tremurând în tot pasul îngrozitele noastre vieți...

D-l General ION ANTONESCU

Și m'aș gândi la guvernarea cetăților noștri. Guvernanții aunt în fond debitorii noștri — ei și-au luat obligații, și-au luat răspunderi, el vor trebui să ne dea acest „bine public" în schimbul cărula revendică atâtea onoruri și atâtea avantegii care se leagă de earile funcțiuni... Și priviți totuș individul cel mai urcat de multe ori destul de precipitat irop-

Drepturile inteligenței

Și iată astfel cum cinstea nu insemnează numai „caracterul care nu fură", dar inseamnă deopotrivă justele lerarhii de merită, de prisepere, de cultură, de inteligență și merit care au rostul inalt să vegheze la buna ordine a unui Stat național. Nu vreu acuza astfel pe acela care refuză să servească în ierarhii injuste, nu voiu spune că are orgoliu, sau că e devorat de ambiții, — dar îi voiu spune pentru ce pău acest refuz el e cinstit, se împotrivește unei deordini în care n'ar primi să deordini în care n'ar primi să ocupe locul care-i e hărăzit. El nu-și-o face mai întâi prin faptul chiar de a fi conștiință de o deordine, de a fi acceptat ierarhii necinstite care dăunează binelui public... Cum l-ar mai dăuna mai atunci în activitatea lui specială?

În liberalism firește acest adevăr n'ar putea să trăiască. Liberalismul este imperiul anarhiei al întrecerii libere, acesta stă bune destul de contradictorie unde fiecare este autorizat să ia atâta cât poate — fără ca

copurtul, necuviința, mediocrul, locului, este și necinstit — este MAI ÎNTÂI necinstit! — când reclamă o situație, la ale cărei dificultăți calitățile lui n'ar avea cum să-i ridice. Când își asumă să pătrească o politică, pentru care îi lipsește acoperirea... E necinstit: a luat socotință mai mult decât poate să-i dea! Se poate spune cuvântul: a furat...

tele Puterii și ale înaltelor domnități. Au priceput ai lată totdeauna că, un post de comandă este o putiță pe care ai semnat-o — ne este docăi atât! — și pe care va trebui s'o plătești?

Cinstea este atunci să nu pretinzi mai mult decât poți și de cât prisepi! De acesa negri-

Am urmărit-o în treburile cetății, unde ea ne-a dictat legea justelor ierarhii. Dar va trebui s'o vedem și mai mult — și de data asta cinstea va fi rezistența la Rău, va fi sacrificiu și eroism! Stingerea apropoe — va fi desigur tot...

Acest profesor pe care-l știi, al nostru, al tuturor, A. C. Cuza, ne-a dat pierderea-i-gi catedra — filindă n'ar fi putut s'o păstreze decât mințind, decât renunțând la adevărul lui...

**I se cerea atunci să suprime din Economia politică atâtea concluzii ale ordinei naționale, pe care i le dădeau profesorului nostru „legile poporului"... Și cu prețul ăstă l s'ar fi deschis toate onorurile — l s'ar fi cruțat mai ales mizerabile injustiție care nu s'a putut evita! Dar ar fi fost „cinstit" A. C. Cuza dacă pentru conformism, pentru binele lui, ar fi consimțit să mărturisească ale adevăr decât acele pe care-l știa? N'ar fi trădat minciuna, ar fi părut mai ales acest sacerdotiu cu care se găsea investit? El a lăsat deoparte „onorurile" fără îndoială, ca în acel înalt cuvânt al lui Pguy de atâtea ori amintit: „L'honneur, — non pas „les honneurs"... Desigur! Dar o primă mai ales crucimea care trebuia să-i stăruiască vieață, când, lăsând pe pontiful Universității, fără îndoială că în umbra mateul om s'ar fi putut simți apropoe de el, lângă el, acestă invizibilă cruce pe care nu o singură dată în viață el o primit să se răstignească... Dar*

Un fapt lăuntric...

Cinstea aceasta, cu toate rigorile pe care ea singură ni le spune, am vrea cu fiecare s'o privească în el însuș acum — cu privească în lăuntru... Ea nu este ceva din fel ce ar putea să ne pară afară de exterior... am zice apropoe atât de legal! Nu... Ea nu poate fi ea acest creștinism, de care Montherlant ne spune atât de just undevă că nicl mai avem decât ca „pe ce bagă pe cavaleri pietrim Universității fără Indoială că în umbra mateul om s'ar fi putut simți apropoe de el, lângă el, acestă invizibilă cruce pe care nu o singură dată în viață el o primit să se răstignească... Dar cinstea, virtuțile ei, creștinismul nostru el însuș, nu vor fi nimic dacă nu vom face din ele adevărurn mai vii decât noi — adevărurn pentru care să putem muri... cu entuziasm, cu fervoare...**

**Acești acți cari s'au unit după toate formele unei nunți bine celebrate, dar cari se împart în păcatele lor secrete, și acești oameni cari poate nu vor fi trecut încă pe la Altar, dar se string atât de tenil, în atât respect, în atâta iubire, cu atâta sinceră dăruire că nici o faptă*

Să fie cercetați moraliștii!

Sugestii d-lui general Ion Antonescu

Astăzi privim în jurul nostru această covârșitoare muncă pe care Generalul Antonescu a duco dăra pe umerii lui. Este cel dintâi om probabil care vroe să cunoască și să audă — și o noutate de aiftel că îl pisă ce să primească sugestii... Ce vrea d-sale așa-dar, nel vom încerca să le dăm!

Negreșit Statul e o administrație și o bine să nu mai înregistrăm la rubrica judiciară procese ca ale lui Eugen Titeanu, să nu mai vedem „indalecați" și „malversați" de toți felurii — casieri, cum am spus, să nu mai fure din casa de bani. Totul e teoria bine! Dar un Stat cinstit, un Stat național

eroismul lui A. C. Cuza nu va fi fost decât cinstea lui, — acest echilibru pe care l-am spus, acest acord sever, rigid, dar sublim, cu adevărurile în care trăia?

Pentru este A. C. Cuza o ființă? Rămâi care ar fi vrut să-l supună, pentru cuza tot sacrificiul lui — și acest eroism pe care nu mă mir deloc să văd că nici nefiri parcă nul înțelegem pres mult.

Și tot „CINSTE" a fost sacrificiul unic, a fost moartea de eroi a lui Corneliu Codreanu. El și-a dat viața, suferind, — dar credințele lui nimeni n'ar fi putut să le ia, și-i-au rămas ca să întoarească ostări unul din cele mai glorioase momente... „Vom fi urmăriți, pândiți, fugăriți, spune el în ne va pără, apoi vom pedea în sfârșit — dar când sângele nostru va curge, abia atunci vom fi roditi mișcă nouștre cui mai trunce dincolo!".

Cuvinte de foc și de pietră, dar care trădează parcă atâtea vechi secrete, de atâta vieață, pe care numai morții le știu.

Acest discurs acum s'a tocmit — și fără îndoială tragismul lui nimeni nu l-ar fi putut bănui, pentru ca astăzi să fim cu toții, din toată ființa noastră, cutremurați! Dar ei cel puțin să ne învețe, acum... Să-l auzim cântând încă simplu și grav al singurel nostru renștet!

Prin sacrificiu, prin jertfă... prin eroism! Este discursul întreg al cinstei — al moftor nostre scorduri cu vieața adevărată.

Un fapt lăuntric...

Cinstea aceasta, cu toate rigorile pe care ea singură ni le spune, am vrea cu fiecare s'o privească în el însuș acum — cu privească în lăuntru... Ea nu este ceva din fel ce ar putea să ne pară afară de exterior... am zice apropoe atât de legal! Nu... Ea nu poate fi ea acest creștinism, de care Montherlant ne spune atât de just undevă că nicl mai avem decât ca „pe ce bagă pe cavaleri pietrim Universității fără Indoială că în umbra mateul om s'ar fi putut simți apropoe de el, lângă el, acestă invizibilă cruce pe care nu o singură dată în viață el o primit să se răstignească... Dar cinstea, virtuțile ei, creștinismul nostru el însuș, nu vor fi nimic dacă nu vom face din ele adevărurn mai vii decât noi — adevărurn pentru care să putem muri... cu entuziasm, cu fervoare...

Acești acți cari s'au unit după toate formele unei nunți bine celebrate, dar cari se împart în păcatele lor secrete, și acești oameni cari poate nu vor fi trecut încă pe la Altar, dar se string atât de tenil, în atât respect, în atâta iubire, cu atâta sinceră dăruire că nici o faptă

CONTINUARE IN PAG. 4-A

DOCUMENTARI

NOUL DREPT AL POPOARELOR

Mulţi vor fi aceia — cari, dacă astăzi încă zăbovesc — mâine se vor întreba: cum trebue să se alcătuiască un drept eficace şi obligatoriu pentru popoare? Sunt prea mari desamăgirile pe cari războiul mondial şi actualul război european le-a adus idealiştilor, cari credeau în dreptul popoarelor. Aparenţele au făcut pe mulţi să creadă, că nu mai există niciun drept între popoare şi că numai forţa decide totul. Se ştie că propaganda anti-germană a răspândit asemenea invenţiuni sumbre, pentru a face din adversarii germanilor nişte apărători ai unor internaţionale idei de drept. Aci trebue menţionată, pentru a da un exemplu, cartea cunoscutului publicist francez Robert d'Harcourt, „Evanghelia forţei". Desigur şi acest publicist, care este adesea luat în serios, vede în concepţia naţional-socialistă „evanghelia forţei". Când încearcă să producă dovezi se cam încurcă şi se contrazice prea des. El explică de pildă, naşterea fenomenului naţional-socialist, din sentimentul disperării. Democraţiile n'a dat tineretului nimic bun de mistuit, deoarece concepţia umanitaristă l'a hrănit numai cu utopii şi prin marxism i s'a infuzat numai patimă. El ascunde, cu intenţie, faptul că democraţiile puterilor din West au avut destul timp dela 1918—1933 de a nu aduce tineretul german la disperare. Deasemenea el nu vrea să spună, că toate cererile tineretului german, pentru obţinerea libertăţii spirituale şi corporale, s'au lovit de „nu"-ul categoric al democraţiilor apusene. El nu ştie nimic despre recrutarea legiunei străine, nici de comerţul de fete în Germania, care îşi avea centrele în Ambasada franceză din Berlin. Dacă autorul vorbeşte de „disperare", atunci e bine să i se amintească vorbele concetăţeanului său Dandin: „Tu singur ai vrut acest lucru". Această disperare este opera democraţiei tale!

Dar să ne întoarcem la dreptul popoarelor. Aproape zilnic politica engleză dovedeşte, că mai ales în timpul războiului, englezii nu se sinchisesc de dreptul scris sau nescris al popoarelor. Aruncarea de bombe asupra oraşelor germane cu deasă populaţie comisă de aviatorii britanici, împuşcarea naufragiaţilor sunt dovezi izbitoare cari confirmă cele spuse.

Când Grotius a terminat în 1625 în Paris cele 3 cărţi ale sale „De iure belli ac pacis", prima expunere ştiinţifică a dreptului popoarelor, el a recunoscut în unison cu spiritul timpului său, 2 izvoare ale unei asemenea ordini de drept: Ordinea naturală a lumei, ordinea Dumnezeească — jus naturae — şi dreptul popoarelor — jus gentium. Din primul izvor îşi trage originea, comunitatea popoarelor; dintr'al doilea se naşte totalitatea legăturilor şi uzanţelor juste între aceste popoare.

Când ideea democratică, cuceri lumea, după revoluţia franceză, s'a produs în concepţia comunităţii popoarelor, un nou element, adică, închipuirea, că fiecare stat are atâta drept şi suveranitate, cât şi celelalte şi că deplina egalitate a drepturilor şi îndatoririlor, trebue să constituiască baza oricărui raport internaţional. In realitate lucrurile au stat totdeauna altfel; această egalitate n'a corespuns niciodată unui drept al popoarelor. Totdeauna s'a putut constata contradicţia între formala ordine a dreptului şi realele raporturi de forţă.

In convenţia Ligii Naţiunilor a trăit, închipuirea unui abstract drept al popoarelor, încă odată, ultimile sale zile. Incercarea fusese desmunţată de către fapt, chiar dela început, prin aceea, că tratatele de pace, cu cari se încheiase războiul mondial, au căutat să eternizeze şi să pună pe primul plan forţa înaintea dreptului, compromiţând prin aceasta încă din faşă ideea unei adevărate legături între popoare.

Prăbuşirea vechiului drept al ginţilor în războiul mondial şi în tratatele ce i-au urmat, care şi astăzi se confirmă din nou, este în linii mari, expresia unei mişcări de proporţii istorice, adică a marei revoluţii, care a început în primele decenii în secolul nostru şi care în momentul de faţă merge cu paşi repezi, către obiectivele sale. Această revoluţie a cuprins toate domeniile de activitate; ea s'a întins mai ales la tinerile popoare europene şi nu va lăsa neinfluenţate nici pe celelalte popoare. In mod necesar, ea va trebui să scoată din uz vechea ordine de drept, care se dovedise a fi o simplă ficţiune ce nu mai corespundea vremii şi să o înlocuiască cu noul ordin de drept. Versailles-ul a pus în completă lumină juridică şi chiar în Liga Naţiunilor adevărul că „jus summum summa in juria est" — „supremul drept este supremă nedreptate", şi nu putea să se întâmple altfel, din moment ce ordinea naturală a vieţei era violentată de apariţia de drept. In lupta dusă de popoarele oprimate şi înfrânte, după războiul mondial, a crescut şi opoziţia contra abuzului ce se făcea cu vechiul drept al popoarelor; după ce întreaga desvoltare tehnică şi economică, dovedise — că o ordine de drept, care poate, pentru sfântul imperiu roman, sau pentru Europa veacului al 19-lea, ar fi fost potrivită, nu mai poate face faţă epocei marilor de state pe care o trăim, nici acestui secol al vitezei şi al spaţiului economic. Contururile unei noui ordine a popoarelor sunt deja vizibile, în această luptă a tinerilor popoare, care e încă în curs, trebue să se introducă o ordine, care conformă cu realităţile şi necesităţile naturale să fie în acord cu dreptul formal; ea trebue să conţină în sine o coordonare gradată a forţelor, fapt care oferă o bază serioasă, pentru o pace durabilă. Intr'un sens nu prea dogmatic, dar cu mult mai rodnic, va trebui ca noul drept al popoarelor, să se întoarcă la acel drept natural — jus naturae — care s'a născut acum trei secole.

Ce va fi când va învinge Germania

de IACOB SCHAFFER

O vedem pe toate drumurile:

Acest timp a adus sfârşitul supuşilor şi răsăritul epocei omului muncitor. Lumea stăpânirei şi-a trăit traiul; ea a fost schimbată de lumea conducerei. Impreună cu ea se scufundă, ca o corabie veche, zdruncinată şi găurită, prin asigurare reciprocă şi prin ascunderea în faţa destinului. Ea nici nu mai există. Ea a dispărut ca fulgii de zăpadă primăvara, şi ce stă acolo, sub pomii înfloriţi ai timpurilor noui? Poporul! Poporul eliberat. Clasele s'au prefăcut în popor. In fruntea tuturor stă poporul muncitor. Popor din straturile şi cercurile operei naţionale, fierarii lângă savanţi, poeţii lângă turnători, monteurii lângă gânditori, conducătorii de exploatări, inventatori, constructori, învăţători, pictori, lucrători de construcţii, ingineri, funcţionari, ţărani, grădinari, sculptori, soldaţi: numai bărbaţi şi femei care lucrează şi ajută la lucru, celace nu exista înainte, care fac ordine, îngrijesc, păzesc, conduc averea în creştere a naţiunei germane.

Vedem că toate vechile întocmiri şi concepţii au încetat ca întocmiri, care au creiat prejudecata, concepţii din capul acelor oameni, pentru care o castă însemna a fi posesori şi tovarăşii unor posesori. Oamenii aceştia s'au înmulţit enorm şi cu ei necesităţile oamenilor şi astfel este tot enorm de important să se producă şi administreze neîntrerupt tot ce are nevoie această mulţime de oameni. Acum nu mai este vorba ca unul să „posedă", ca el să şează pe un scăunel de aur şi să pară acolo ca ceva mai de seamă, ca el să stea pe un mic munte de argint şi să zică: „Nu sunt eu oare un om important?" Fiindcă pe muntele său nu creşte nici un fir de iarbă şi scaunul său de aur e sechestrat la urmă de portărelul istoriei mondiale, fiindcă „posesorul" său nu mai poate plăti impozitele sale. Cu aceşti doui supra-deştepţi s'a dus totul, clasă, castă, relaţii, influenţe, împreună cu cântătorii lor de laude, poeţi şi scriitori, împreună cu lucrurile lor, documente, colecţii, congrese şi zei. Ce figură tristă şi de dispreţuit este azi în ochii celui muncitor acel speculant de trenuri, care face geşefturi pe munca poporului. El va dispare cu totul din lumea noastră nouă. Ce lichele jalnice sunt acei potenţaţi care prin manipulările lor de bani fac greutăţi unui popor de muncitori şi îi sapă gierii de mine! Ei aruncă devizele pe piaţă şi acaparează banii naţiunei muncitoare, spre a o sili la celace şi-au pus în cap posesorii, pentru o nouă îmbogăţire a lor. Este ceva învechit şi infam acest lucru şi va dispare cu totul şi pentru totdeauna din acea lume nouă a noastră!

S'a spus că a venit timpul în care munca noastră, prestaţia, mândră, cinstită a mâinilor noastre şi a spiritului nostru, va fi liberă de tiranie şi de exploatarea aurului. Mulţi întreabă ce va fi după aceea. Va urma mântuirea cea mare, care pentru viaţă are nevoie numai de muncă şi pentru muncă pământ şi material de lucru. Aceasta va fi în viitor „posesie", castă, putere şi „aur". Cu inima liniştită lăsăm să se adune, dincolo de Ocean, munţii mari de metal galben, cu numele chimic Aurum, greutatea atomică 197.2, care se topeşte la 1064 şi la o căldură mai mare se volatilizează într'o măsură apreciabilă. Ce fel de avere este aceasta pentru popoare de muncitori mature, experimentale şi capabile? Nici una. Ele râd de aşa ceva. Le procură teme de glume şi cuplete de batjocură. Intre timp ei creiază, din materiile lor de lucru, prin munca mâinilor lor şi lumina spiritului lor, drumuri, poduri, oraşe, opere de sculptură, maşini, produse chimice.

Până acum pentru fiecare naţiune posesoare de aur a venit acea zi fierbinte a gradului de topire şi apoi timpul în care aurul „se volatilizează într'o măsură apreciabilă". Dar n'a venit încă ziua de judecată asupra nici unui popor în plină acţiune a prestaţii sale în dovedirea geniului său şi în stăpânirea forţelor sale vitale şi a materiilor sale de lucru.

S'a spus că popoarele redeşteptate liberează munca lor şi muncitorii lor, că ele detronează şi înjosesc pe cel care posedă „numai" şi ridică pe cei muncitori şi fac din ei

Tun greu german

domni. Şi aşa se va întâmpla mai departe că acest om de muncă eliberat, acest soldat al muncii şi acest muncitor al războiului, nu stăpâneşte numai planul său de viaţă şi nu se bucură numai singur de produsul muncii sale, ci el se va bucura de toate, acestea ca popor, de celace înainte se bucurau numai puţini posesori şi instruiţi, de frumuseţea vieţii, de bucuria existenţei, de lumea largă împreună cu înălţimea spiritului şi cu adâncimea sentimentului de necunoscut al lumei. Vor veni timpurile când omul aurului sau naţiunea aurului nu vor mai încasa întâi dobânzile acre din munca aspră a omului creator, ci omul poporului muncitor îi va râde în nas aceluia, care pe baza posesiunei sale de Aurum, greutatea atomică 197.2, punctul de topire 1064 grade, îi cere dobânzi şi contribuţii, plecăciuni, onoruri şi suită. El va râde şi îi va întoarce spatele. Dacă e nevoie, el va fi iar activ ca muncitor al războiului şi va arăta mecaniştilor şi materialiştilor lumei, ce se poate face cu desfăşurarea nestingherită de libertate, spirit, muncă şi cu bucuria din această muncă şi această libertate. Fiindcă mai crede oare încă azi cineva în lume, că poporul german ar fi cutut, numai aşa, să se smulgă şi să iasă învingător din toate concepţiile de până acum, dacă acestă nu l-ar aştepta bunuri aproape de nespus şi peste toate acestea darul celor iubiţi.

S'a spus că poporul german luptă pentru aer, pentru spaţiu de respiraţie, pământ şi distanţă vitală. Va veni timpul că s'a deschis: aer, spaţiu, distanţă, ca totdeauna la începutul epocelor milenare şi de aceasta se va bucura atât ţăranul, cât şi muncitorul, învăţătorul, proprietarul agricol, funcţionarul, meseriaşul, micul negustor şi chiar şi poetul, fiindcă în acest nou Reich fiecare va găsi un spaţiu pentru un mic cămin propriu cu o grădină şi aceasta nu cu permisia aurului, care să plaseze dobânzile sale aducătoare de noui dobânzi, ci din acela a Majestăţii sale Poporul şi a Stăpânirei muncii libere. Va veni vremea când în această ţară şi în aceste ţări

nimic nu va mai avea valoare şi lumină, nici strălucire, nici dragoste şi nici rodnicie, ce nu vine din mâna sau creierul unui om liber, salahor sau director, meşteşugar sau profesor universitar. Va veni timpul, că nimic nu se mai întâmplă şi nu va porni de în cel mai îndepărtat colţ până al celalt, care să nu pornească de la poporul întreg pentru întregul popor. Va veni, că în colaborarea senină, curajoasă a tuturora cu toate, vor răsări opere şi clădiri de înălţime şi frumuseţe ne mai auzite, opere de muncă şi de sărbătoare, opere de pictori, sculptori, arhitecţi, poeţi şi compozitori, opere de armonie, opere de folos obştesc şi opere de fericire.

Va veni, celace se va putea vedea numai în cursul vremurilor ce vor urma, ce înseamnă: cultura şi ce farmec îmnobilitor poate să reverse ea asupra generaţiilor şi secolelor, se va educe aci, mereu şi iar, popoare, va rodi pământurile, care zăceau de secole pustii sau sterpe, va lega naţiunile una de de alta într'o unire şi intimitate indisolubilă de muncă şi prietenie şi în locul stăpânirei prin puterea aurului, ele vor aşeza peste toate hotarele, dominaţia fraternităţii prin muncă comună şi bucurie comună. Fiindcă împreună cu domnii şi supuşii, aceste graniţe mici, zgârcite şi inflamabile vor pierde de asemenea caracterul lor primejdios şi vor dispare, ca ultimele rămăşiţe de importanţă, din arsenalul de lucruri vătămătoare a unei lumi dispărute. Domnia poporului va fi peste toate ţările, libertatea poporului, caracterul şi ţinuta poporului, dar nu va mai fi bănuiala, perfidia, egoismul, aroganţa nesăbuită şi reavoinţa din principiu a cămătarilor.

JIDANII DESPRE EI...

Ura cea mare a rasei judaice

Astăzi de nimic nu se teme jidovimea mai mult ca de următoarea mărturisire: „Antisemitismului, urei împotriva jidanilor, jidanii îi opun ura a tot ce nu este jidovesc. După ani jidanii ştim că fiecare nejidan are un colţişor din inima lui în care sălăşluieşte antisemitismul, tot astfel şi orice jidan în adâncul sufletului lui are o ură fără de margini împotriva a tot ce este nejidan".

Cred că se poate dovedi că în sânul poporului lui Israel există o mişcare care poate fi socotită drept oglinda [illegible] timpului. Aceasta e „marea ură jidaică".

Nu trebue să ne mai [illegible] unde-i dreptatea, căci [illegible] noastră este dreptul [illegible] cel în viaţă. Dacă avem [illegible] avem puterea, aceasta-i [illegible] întrebare care va trebui [illegible] frământe şi aceasta [illegible] năzuim, să fim şi să [illegible] putere.

(Chaskel Zwi Klotzel [illegible] chen. Kritische Monats[illegible] für deutsche Kultur [illegible] caetul 2-lea, 1912—1913).

Cum „respectă" jidanii legea ospitalităţii

Iată ce spune Jakob Klatzkin, cunoscutul scriitor naţional evreu, în cartea sa „Der Jude" (1916—17), cu privire la modul cum nesocotesc jidanii legile ţărilor, care le dau ospitalitate.

„După pierderea statului nostru, multe legi ar fi trebuit să devină fără valoare. Cu toate acestea întregul complex al legilor noastre au rămas în vigoare: ele au primit adăugiri şi au fost completate prin dispoziţii speciale, pentru fiecare caz în parte".

„Numai Codul judaic este acela care reglementează viaţa noastră sub toate aspectele ei. Numai dreptatea judaică are valabilitate pentru noi. N'am apelat niciodată la dreptatea ţărilor în care am trăit şi n'am recunoscut [illegible] ordurile lor".

Şi dacă am fost constrânşi [illegible] primim legile lor, am considerat [illegible] acel lucru ca un fel de [illegible] pe care ne-am străduit [illegible] râm sau s'o ocolim".

„Ele şi-au păstrat un caracter [illegible] „recoatea unei dominaţii [illegible] le" — chiar şi atunci când [illegible] nevoiţi să le recunoaştem pri[illegible] inula: „Legea stăpânirei [illegible] valabilă".

Dezosea denunţătorul [illegible] adică acela care denunţă [illegible] rei pe un jidan, era considerat drept trădător şi ca atare [illegible] nat să plătească amendă [illegible] gubiri, fiind apoi exclus de [illegible] munitate...

Realitate apocaliptica

După informaţiuni din sursă neutră până acum au fost distruse la Londra 2.000 de locuinţe, 3.000 fiind grav avariate, iar 10.000 uşor atinse. Cel mai grav lovite au fost cartierele industriale, portul şi cartierul comercial.

In aceste sectoare cât se poate de importante pentru economia de război, guvernul britanic n'a luat nicio măsură serioasă privind protecţia sau evacuarea populaţiei.

Locuitorii au fost nevoiţi [illegible] ascundă în subteranele metro[illegible] tunelor, întrucât adăposturi [illegible] ardere lipsesc.

In faţa acestei situaţii [illegible] ţiţării apocaliptice a Ca[illegible] postului de radio din Londra [illegible] place să joace glume. Cum ar [illegible] care să ştie ce se petrece [illegible] Eastend, acolo care stau [illegible] în frumoasele subterane ale [illegible] lui Savoy!

Noua ordine a circulaţiei maritime internaţionale

Nimeni nu poate prevedea de pe acum, cum se va înfăţişa în ansamblu circulaţia maritimă a lumii după terminarea războiului. Ţări cu mare tonaj de vapoare, ca Olanda şi Norvegia, au pierdut posibilitatea de a dispune de o mare parte din vasele lor de comerţ din cauza [illegible] britanice. [illegible] Baltice [illegible] Versailles [illegible] Germania [illegible]

[illegible] cursiuni până în 1939. Ea a fost înlăturată sistematic [illegible] a avut efect într'o luptă de concurenţă dusă cu toate mijloacele, mai ales de societăţile maritime engleze contra armatorilor germani. [illegible] Nimeni nu poate şti în ce fel va [illegible] din război cea mai puternică ţară maritimă, Anglia. Un lucru e sigur: flota comercială engleză se va [illegible]

In câteva rânduri

Aviaţia britanică a pierdut dela începutul lunei August 2.100 de aparate.

•

Lipsa de exactitate a comunicatelor oficiale britanice reese şi din următorul exemplu. In radiojurnalul de zilele trecute transmis de postul de radio din Londra s'a spus că bombe explosive au căzut în City, inima Londrei. După alte câteva ştiri, acelaş buletin de radio a dat un comunicat al ministerului britanic al aerului, care spunea că n'a căzut absolut nici o bombă în City cu ocazia niciunuia din cele şapte atacuri care au avut loc în acea zi.

•

In noaptea de Miercuri aviatorii britanici au atacat oraşul deschis Ham din Westfalia, aruncând bombe explosive asupra lui. Cu puţin timp înainte, într'o Duminică după amiază, a fost atacat cu mitraliera, de către aviatorii britanici, un sat din apropiere de Ham. Cu această ocazie a fost ucis un copil de [illegible].

•

Ziarul „Stockholm Tidningen" anunţă că sirenele au sunat la Londra fără întrerupere toată ziua de Miercuri.

•

Cel mai mic sătuleţ din Belgia, având 38 de locuitori şi 8 case, a fost bombardat Vineri noaptea de către aviatorii englezi. Satul este situat în mijlocul unor câmpuri fertile din Flandra şi departe de orice obiectiv militar.

•

Ziarul „SVENSKA DAGBLADET" spune că ultimile atacuri nocturne asupra Londrei au fost cele mai intense dela începutul războiului.

•

Publicaţiile cehe de specialitate salută cu entuziasm ridicarea barierelor vamale dintre Reich şi Protectorat, drumul spre piaţa germană fiind astfel complect liber.

•

In noaptea de 19 Octombrie avioanele britanice au atacat aşezămintele de binefacere Bethel dela Bodelschwing. Au fost distruse 3 spitale, care purtau în mod foarte vizibil semnul crucii roşii. Un pavilion administrativ a fost avariat. Cu această ocazie au fost ucişi 9 copii, iar alţii 12 răniţi.

HORNUL
C. ŞTEFANESCU
Moşilor 88 Tel. 3.79.87
Intreprindere pentru curăţirea şi reparaţia hornurilor — expoziţie permanentă de sobe teracotă

CINEMATOGRAFE

ARO: Napoleon e de vină! cu Curt Goetz.
TRIANON: Cântec de dragoste cu Ingeborg Theek şi Fritz Kampers.
FEMINA: Un vis sub cer albastru cu Lilian Harvey şi Otto Treszler.
SELECT: La sfârşitul [illegible] cu Merle Oberon şi Laurence Olivier.

LABORATORUL DE ANALIZE MEDICALE
D-rii D. MARINESCU SLATINA şi F. ALBULESCU
Str. C. A. Rosetti 14 (colţ cu B-dul Brătianu)
ETAJ I • LANGA SCALA • TELEFON: 2.26.14

Doamnelor!... Intr'un cadru nou... DJABOUROV vă prezintă tot ce este nou şi necesar toaletei Dv. CALEA VICTORIEI 46

L-AM CUNOSCUT PE A. C. CUZA [1]

de arhitect MUICHESCU-TUNARI

Primele zile de viață studențească, s'au scurs pe nesimțite, trecând cu voluptate dela sălile de cursuri la sălile de întruniri. Problemele studențești, ce îmi apăreau la început ca o simplă manifestație protestatară împotriva unui pericol sesizat de instinctul de conservare dar neverificat încă de un raționament judicios, încep, cu timpul a prinde contur.

„Cuvântul Studențesc”, un manifest ocazional, o broșură clandestină sau un discurs înflăcărat, formau, deocamdată singurele izvoare dela care mă adăpam cu pasiune. Mai în toate — atuncea când era vorba de părinții noștri sufletești, — două nume străluceau ca două fulgere: A. C. Cuza și Nicolae Paulescu.

Îi căutam pe amândoi, cu neastâmpărul tinereții.

Pe A. C. Cuza l-am cunoscut într'o zi de iarnă. Mergeam, fără de nici o țintă pe strada Regală. În fața fostului restaurant „Epurescu”, văd mai mulți studenți strânși. Mă apropii. În mijlocul lor, cineva, ia vorba.

— „A. C. Cuza”, îmi șoptește un coleg. M'am îngheuit, ca să fiu cât mai aproape de el. Vorba lui, tăioasă și spirituală, se risipea în acea zi de iarnă ca o chemare din cer. Fraza, simplă, ca o tăietură în granit, mi-a adunat laolaltă, în acea clipă mintea și sufletul.

Când i-am întâlnit privirea, m'am cutremurat. L-am ascultat, cu evlavie. Apoi, l-am cunoscut. Din clipa aceea, A. C. Cuza a fost stăpânul gândurilor și a ființei mele.

Am crezut în el și am luptat cu încăpățânare pentru această credință.

L-am iubit mai mult decât am iubit lumina soarelui. Deaceea, toată acțiunea de mai târziu, va fi luminată de flacăra aprinsă de el.

Ne vom întâlni mereu, în cursul acestor șaptesprezece ani de trudă, cu numele lui, cu vorba lui.

Le vom așterne cu religiozitate. Cred că nimeni nu ne va opri. În statul naționalist de astăzi, numele lui nu mai este o „provocare la desordine”. Dușmanii de totdeauna ai „Cuzismului” s'au prăbușit. Astăzi A. C. Cuza pășește falnic peste ruinele trecutului: drept ca dreptatea din cer, mândru de statornicia lui de sfânt și tânăr cât toată tinerețea acestei Țări.

Cinstindu-l pe A. C. Cuza, vom cinsti neamul. Pentrucă lui îi datorăm: rezistența de cinci decenii pe care se ridică falnic statul legionar de astăzi și care asigură în viitor neamului nostru: dreptul de a stăpâni acest pământ în hotarele lui istorice precum și totala independență spirituală și fizică plătită, în timp, cu jertfă de sânge.

A. C. Cuza a dat vieții noastre chinuite: speranța și sensul de a trăi.

INCEPUTURILE DE ACȚIUNE POLITICA, ALATURI DE A. C. CUZA

La 4 Martie 1923, A. C. Cuza pune bazele organizației: „Liga Apărării Naționale Creștine”.

Pentru a populariza doctrina tinerei organizații, L. A. N. C. organizează o serie de întruniri pe tot cuprinsul Țării. Peste tot, populația creștină, participă cu entuziasm la acest început de revoluție. Urmăream cu înfrigurare mersul bătăliei”.

La începutul anului 1924 (24 Aprilie), are loc o întrunire la Craiova. Am ținut să particip la această întrunire politică: prima din viața mea. Spre marea mea bucurie, m'am prezentat ca delegat „oficial” al Cercului Studențesc Doljean.

Primirea lui A. C. Cuza s'a făcut la bariera orașului dinspre Turnu Severin.

O delegație numeroasă, având în frunte pe Gh. Mill Demetrescu și D. Mizileanu, scăpând de vigilența poliției, a ieșit — în afară de oraș — cu flori și drapele spre a întâmpina pe marele oaspe.

A. C. Cuza, în picioare, într'o mașină deschisă, cu pălăria în mână, prăfuit și ars de soare, înconjurat de un numeros stat major, ne primește cu zâmbetul său de întotdeauna.

Se fac prezentările și — ca de obicei — se țin discursuri. Printre discursurile rostite, a fost și unul în numele preoțimei oltene, rostit de un preot. Acesta, printre altele, a declarat:

— „Suntem, domnule profesor, alături de d-voastră. Preoțimea olteană depune la picioarele d-voastră, drept omagiu, sufletul ei creștin ortodox”...

La care, A. C. Cuza, în scurta sa cuvântare de mulțumire răspunde:

— „Mulțumesc Sf. Sale pentru devotamentul ce mi-l arată, punându-mi la dispoziție „sufletul preoțimei oltene”. Dar mă întreb: ce am să fac eu însumi cu sufletele sfințiilor-voastre? MIE IMI TREBUE „FAPTA” sfințiilor voastre, părinte!...”

Nu știu ce a simțit în acea clipă preotul ce-și dăruise într'un elan retoric, cu atâta generozitate „sufletul” său și al „întregei” preoțimi oltene. Îmi aduc aminte însă, că fața lui A. C. Cuza se luminase de o supremă satisfacție. Era, poate, în această usturătoare ironie, o ușoară răsbunare față de o anumită preajmă, care, a făcut din convingerile politice un sport adeseori rentabil. Într'atât ei, oferindu-și în dreapta și în stânga sufletul — fără ca să existe o metodă precisă prin care să se stabilească adevăratul domiciliu al acestor „suflete” vagabonde — s'au ales adeseori în scurtele popasuri cu beneficii care depășesc întotdeauna domeniul sufletului”.

Sunt sigur, că, în acel moment, preotul și-a adus aminte că acelaș „suflet” a mai fost pus la dispoziția altor oameni politici cu aceeaș retorică și cu aceeaș „desinteresare”.

Prin replica dată, A. C. Cuza, a plătit o veche poliță.

In triumf, spre sala de întrunire

S'a format apoi un convoi, din oaspeții și cei ce ieșiseră în întâmpinare, îndreptându-se spre Centrul orașului. Calea Unirei, a fost străbătută în uralele mulțimei. Craiovenii, au făcut previzionarului de biruință, o primire regească. Tot drumul, l-am parcurs pe scara mașinii în care se afla A. C. Cuza. Deși locuisem în Craiova opt ani, totuș, acuma, orașul mi se părea altul. Străzile, casele, mi se părea noui, iar oamenii: [illegible].

Aveam impresia că totul trăia, respira, prin A. C. Cuza, prin noi.

De mi s'ar fi dat, atunci, un regat, în schimbul locului acela — destul de incomod: pe scara mașinei —, cred că n'aș fi primit.

Am credința, că viața mea, își începe numărătoarea anilor, de atunci.

INTRUNIREA

Locul de întrunire a fost în sala „Victoria”.

Lumea venită, depășea cu mult capacitatea sălei. Cei ce n'au putut pătrunde înăuntru au așteptat afară.

S'au ținut numeroase discursuri. Cuprinsul lor mi-l mai amintesc, mai ales că, fiind delegat a vorbi și eu în numele studențimei doljene, am stat tot timpul cu mintea încordată asupra celor câteva fraze pe care le pregătisem cu înfrigurarea pe care am mai avut-o numai la examenul de bacalaureat.

Printre ultimele aplauze ale unui discurs, disting, în sfârșit, vocea limpede a lui A. C. Cuza: — „Are cuvântul, în numele studențimei doljene, studentul...”

Mă urc la tribună. Privesc în jurul meu și totul mi se pare învăluit în ceață.

Liniștea se întinde ca un pustiu: n'aud nimic, nu simt nimic, decât bătăile inimii.

Descopăr, în sfârșit, lângă mine pe A. C. Cuza care își aranja ochelarii și mă privia. Fac un ultim efort și pornesc.

Frazele se deslănțuie mecanic. Cuvintele se rostogolesc din ce în ce mai apăsate. Încep să le pricep sensul. În imensa pată cenușie din fața mea încep să se contureze figuri necunoscute. Văd un bătrân, care își adună cu dosul palmei, — dintre pleoapele îngreunate de ani — o fărâmă de lacrimă. Mi-am concentrat atunci, într'o frază, toată simțirea. Pe aceasta n'o pregătisem din vreme...

Indignarea bătrânului s'a transformat deodată într'un uragan de revoltă. M'am ridicat cu toată ființa mea împotriva tânguirilor de până atunci. Am cerut bătrânilor îmbărbătare și cale liberă spre a merge, cu pumnii încleștați și piepturile deschise până la supremul sacrificiu.

— „Simțim în sângele nostru chemarea morților ce stau sub lespezi grele în vechea cetate a Banilor. De aci, din străfunduri, ne dojenesc și ne îndeamnă la răsbunare”...

Atâta am putut striga... Ultimele mele cuvinte au fost întrerupte de îmbrățișarea unui domn în vârstă și de aplauzele ce nu mai conteneau. Cel ce-mi masacrase primul meu „discurs” neterminat — era maiorul Cătuneanu.

La ieșire, m'a întâmpinat un colonel în uniformă. Era emoționat. Mi-a mărturisit că, la această întrunire „a plâns ca în primii ani ai tinereții”.

— „Noi, cei bătrâni, suntem marii vinovați. — Voi aveți datoria ca să spulberați rușinea”...

LA LUPTA

Am plecat dela Craiova cu imaginea lacrimilor de jale dar și cu hotărîrea nestrămutată de a mă dărui luptei Cuziste.

Și de atunci n'am încetat o clipă.

Peste dealuri, peste văi, prin vânt și ploaie, înfruntând ironia sau prigoana celor mulți și neînțelegători, am dus, timp de aproape două decenii cuvântul și fapta printre cei răi și printre cei buni, cu sufletul și cu gândul la marea izbândă.

Au fost împotriva noastră:

Părinții care ne-au dat viața.

Frații cu care am împărțit lumina soarelui;

Prietenii cari ne-au crezut nebuni;

Dușmanii în cari am lovit fără milă.

În pasiunea noastră fără frâu, am fost poate și noi uneori nedrepți.

Judecata ne-a fost, adeseori, depășită de avântul tinereții. Deaceea am văzut în fiecare un dușman și am lovit în el: cu bărbăție nu cu ură. De-a fost în necaz însă l-am sprijinit. Nu vrem să cerem astăzi prețul ajutorului. Lacrimile noastre au picurat în taină. Pentru morții lor, sufletele noastre s'au întristat ca și pentru morții noștri. Martor ne este Dumnezeu.

Facem aceste mărturisiri spre a folosi viitorului. Fiindcă oricum vom fi tratați, nimeni nu ne va putea împiedica să vorbim despre trecutul mișcării naționaliste și antisemite dela noi.

Ființa mișcării create de A. C. Cuza, nu s'a născut în cluburi cu fast și cu șampanie.

Ea s'a născut fie acolo, la Iași, între capacii acelei secular, în casa aceea plină de mândrie dar și de modestie, din str. Codrescu, fie la „Râpa Galbenă” unde alături de legionarii de astăzi am ridicat primul altar al jertfei, cu toții la slujbă.

Această mișcare a dus o aceeaș viață aspră, urcându-și singură crucea spre culmile suferinței.

Poate, unii dintre noi, au lăsat, uneori, din mâini povara Crucei și au căutat poteci mai puțin spinoase spre a ajunge sus.

O știm prea bine aceasta. Ne punem însă o întrebare: Oare, numai la noi s'au găsit prieteni cari n'au putut suporta zarul tare al superbei așteptări?

Bazat pe fapte, mă grăbesc a formula singur răspunsul pe care îl cunoaște oricine care face un efort de sinceritate.

Deaceea cred, că, pentru a urca Crucea în vârful muntelui, acolo unde e și jertfă dar și biruință, este nevoie, ca să se adune la un loc, cât mai mulți ostași cari să aibă obișnuința urcușului fără ezitări.

Or ce s'ar întâmpla, pe noi, nu ne poate înlătura dela luptă, nici oamenii nici vremea: noi știm cu brațele încleștate pe Cruce.

1) Fragment din: „Șaptesprezece ani de luptă naționalistă: 1923—1940”.

Ce intențiuni aveau aliații față de Germania

In timp de război, nu trebue să fie pus la inimă, orice cuvânt neprietenos. Însă când în presa țărilor cu care ești în neînțelegere, apar groaznice amenințări, în caz că se va ajunge la stare de război, cum a fost cazul cu atitudinea de sălbatică amenințare din partea presei franco-britanice, față de Germania, atunci e cu totul altă situație. Atunci trebuie să iei lucrurile serios așa cum au fost spuse. Nu se poate pretexta ignoranța Germanilor că în țările democratice ar exista libertatea presei. Mai toate guvernele democrate, a căutat permanent să împiedice să apară în presă lucruri, cari li erau neplăcute. Însă când aceste provocări și amenințări sălbatice împotriva Germaniei erau tipărite în presa aliaților, atunci aceasta se făcea cu tolerarea și participarea guvernului. Și cine astăzi era guvernat, mâine guvernează. Pentru aceea e bine să reamintim unele dintre acele articole de presă.

Așa de pildă scria Borda în articolul „Un régulier dans le siècle” în anul 1937: „Din cauza spiritualității sale, eu consider masa colectivitate germană ca una dintre cele mai rele ființe din lumea întreagă, și dacă aș putea să apăs pe un buton pentru a extermina cu totul pe germani, aș face-o aceasta imediat, chiar dacă ar trebui să plâng pe câțiva oameni de treabă care ar muri cu ocazia acestei operații”.

Gustav Hervé scria în anul 1939, când încă nu pornise războiul, în „La Victoire” următoarele: „Încă un pas mai departe pe drumul forței și întreaga jandarmerie internațională va sări în gâtul Germaniei pentru a-i impune un jug forțat pe care să-l țină pentru totdeauna”.

„News Review” scria în 6.4.939 cu cinci luni înainte de a fi declarat Anglia războiu Germaniei: „Dacă va trebui să luptăm din nou contra Germaniei dați-le lovituri puternice, exterminați bărbații germani și împărțiți Germania între britanici și aliații săi. Obligați pe bărbații germani, cari mai rămân să se căsătorească cu femei din diferite națiuni și împiedicați pe viitor ca să mai crească germani curați”. Fernand Laurent, scria în 1939 în „Jour”: „Franța este o țară a Rinului și chiar din vremea Carolingienilor s'a vorbit de o Franță renană. De veacuri e pusă Franța în fața acestei probleme și acum Gândul i se oferă ocazia trebue să o tranșeze definitiv pentru a nu scăpa momentul fără profit.

Generalul Weygand spunea după tratatul din toamna anului 1938 de la München: „E drept că războiul vine. El e inevitabil. Însă armata noastră veghează. Ea devine pe zi ce trece mai tare. Conducătorii ei nu vorbesc, însă ei știu totul și nimic nu-i poate înspăimânta. Ei vor face un nou 1918”.

Fostul ministru de războiu colonelul Fabry, scria în ziarul „Le Matin” în 1939: „Pacea și o Germanie unificată sunt două noțiuni ce nu se pot împăca”.

Ministrul de război Campinchi se exprima asupra scopurilor războiului din 1940: „Rezultatul războiului va aduce fără îndoială înfrângerea Germaniei. Într'un stare cas i se va impune o pace, față de care pacea din Versailles nu înseamnă nimic. Viitorul tratat de pace trebue să fie asemănător păcei westfalice, adică să aducă împărțirea completă a Reichului, în părțile sale componente”.

În felul acesta scria deja încă din 1938 Gabriel Hanotaux: „Eu am spus: dacă voiți să faceți o pace frumoasă, ocupați Rinul; voiți o pace de o importanță universală? Ocupați Elba. Adevărata graniță germană, nu e Rinul, ci Elba”. În legătură cu aceasta indicăm cartea lui Jaques Bainville: „Istoria a două popoare”, până la Hitler, fiind [illegible] toate spiritele elitare ale Franței.

Președintele asociației [illegible] „Liga Lumei”, Bernard Lecache, scria în 18.12.1939: „Este o chestiune ce ne privește direct, organizarea morală și culturală a blocadei contra Germaniei și împărțirea acestei națiuni. Este datoria noastră de a duce un război fără cruțare”.

Ziarul „Lyon Républicaine” scria în 28.3.40: „Numai atunci când acest popor va face coadă în fața bucătăriilor noastre de campanie, sub supravegherea baionetelor franceze și engleze, pentru așa [illegible] pâine, abia atunci va începe să înțeleagă... și abia atunci germanul va deveni docil și supus”.

„Daily Herald” scria în numărul său 7426: „Să nu mai vorbim de trecutele condițiuni de pace; să nimicim Reichul. Apoi să împărțim Germania. Rinul ca graniță de West, Oderul ca graniță de Est, pe care să-i dăm Cehoslovaciei și Holsteinul Danemarcei. Să nu le mai dăm bandiților libertatea de a face un nou războiu după 20 de ani”.

In „Daily Mail” se putea citi la începutul lui Martie 1940: „Să băgăm pe toți germanii într'un lagăr și să le dăm polonezi ca paznici; sperăm că nimeni nu va ieși din el viu; cu această metodă se va fi posibil să avem teritoriul nostru gata pentru alte întrebuințări militare”. Mormintele celor peste 50 mii minoritari germani din Polonia, sunt o mărturie, că acest cuvânt al ziarului „Daily Mail” a fost înțeles și tradus în fapt de polonezi.

„News Chronicle” a publicat în 1939 o scrisoare din cercul cititorilor săi. Cel care scrie spune între altele: „Eu o declar cinstit: sunt pentru exterminarea oricărei vieți din Germania, fie bărbat, femeie, copil, pasăre sau insectă. N'aș mai lăsa să crească nici un fir de iarbă. Germania ar trebui să devie mai pustie ca Sahara”. La aceste exteriorizări de ură ce sunt bine determinate, dar lipsite cu totul de logică și cu totul neputincioase, se adaugă expresiile aceleiași oameni de stat din discursurile sale dela radio.

Așa de pildă d. Attlee în 17 Aprilie 1940 spunea la radio Londra: „Avem de tratative de pace cu Germania. Înseamnă a face un tratat cu un criminal nebun”.

Ministrul britanic al muncii Bevin, spunea în ziua de 31 Mai 1940 la radio Londra: „Noi suntem obișnuiți cu libertatea să dezbatem și să argumentăm. Acum însă trebuie ca poporul formează un singur bloc. El s'a unit cu o grozavă poftă de a nimici această bestie urâtă, această scârbă”.

Din toate aceste expresiuni scrise și verbale își faci numai o slabă ideie din ceeace a scris în „Orient Affairs” Woodhead: „Condițiunile dela Versailles sunt prea blânde în comparație cu acelea, pe cari, de data aceasta le vor impune aliații, Germaniei. Mai important în aceste noui condițiuni sunt: cedarea Prusiei Orientale Poloniei; ființarea Statului Cehoslovaciei, și deportarea germanilor indezirabili din aceste ținuturi. Guvernele aliate nu trebuie ca și de data asta să impună condițiuni ca cele din Versailles în li a nouă greșeală din care s'ar naște noui conflicte”.

„Yorkshire Post” declara la 17 Ianuarie 1940: „Avem deja un exemplu: exemplul păcei trecute făcută după sugestia americană. Dacă obținem victoria, trebuie să avem grijă, ca și pacea să fie a noastră. Numai vrem 14 puncte americane”. Noi avem toată înțelegerea pentru verdictele acestui domn cu numele diabolic de Woodhead — Cap de lemn. După prăbușirea militară a Franței, acum când Anglia a rămas singură, credem că domnia sa își închipuie, că Germania va examina tratamentul, care trebuia să i se impună, conform concepțiunei sale catastrofal-spirituale. Soldatul german, care deja a dat tuturora răspunsul datorat, nu va uita nici cuvântul lumii!

Manevre și insinuări

La începutul acestui război Duff Cooper a fost trimis în Statele Unite, spre a se informa asupra posibilității propagandei britanice. După întoarcerea sa, el și-ar fi rezumat impresiile sale într'un memoriu, după care nu exista o știre atât de stupidă, încât să nu fie crezută de americani.

După aceasta Duff Cooper a fost însărcinat cu conducerea ministerului de informație britanic. În a-

D. CHURCHILL

ceastă calitate el are subordonați încă cenzurei militare. Schimbările în Statul Major al Royal Air Force, au înlăturat complect această stare de lucruri. Sir Cyril Newall care a fost înlocuit, n'ar fi aprobat desigur nici odată o știre ca aceia pe care ministerul britanic de propagandă l-a lansat, de curând, în presa americană.

Ministerul informațiunilor a lăsat să se „răspândească” zvonul, că la 15 Octombrie s'ar fi respins cu succes o tentativă gigantică de invaziune germană. Royal Air Force a respins trupele germane care și fuseseră îmbarcate și le-au cauzat 200.000 morți. Sute de vase ar fi fost scufundate cu bombe de petrol, iar Franța ar fi și azi încă plină cu soldați germani care se târăsc cu răni grave rezultate de arsuri. Comandantul acestei victorii, ale cărei preparative au necesitat 32 de zile, a fost însuși mareșalul aerului, Portal, urmașul lui Sir Cyril Newall, care a fost trimis în Noua Zeelandă.

Scopul acestei manevre e vădit. Pe de o parte trebuia întinsă lupta electorală americană care este din ce în ce mai intensă și să se creieze o stare de spirit pro-britanică, pe de altă parte se spera că se va putea face ca publicul american să uite, că, contrar previziunilor engleze, atacurile germane se înmulțesc mereu și câștigă în intensitate, durată și efect.

Propaganda britanică stă acum în fața unor probleme foarte grele. Ea trebuie să ascundă seria nenorocirilor de ordin militar și politic și să cauze micșorarea importanței lor, pe de altă parte ea trebuie să provoace impresia, ca și când Insula Britanică ar fi încă tot puternică și solidă și ar fi capabilă chiar și dominând, să dea lovituri îngrozitoare. Astfel iar este vorba de o acțiune de purificare a bazelor de războiu din Mediterana, și o pretinsă tentativă germană respinsă în Canal. Lumea va surâde la aceste știri și va trage din ele concluziile sale în privința puterei poziției britanice.

Să se construiască noui pușcării!

Țara se pare că și-a terminat în sfârșit ultimele ei răstigniri. Basarabia, nordul Bucovinei, sfâșietoarea cruzime din Ardeal, Cadrilaterul, în sfârșit... Ce-am mai fi putut da?

Poate numai viețile noastre însești — dar și aceste vieți, e sigur, n'ar fi putut să păstreze nimic din tot ce-am pierdut!

Putem privi astăzi mai liber tot ce a însemnat devalizamentul lor pentru o țară, pe care de altfel au ajuns s'o împartă cu toți vecinii. A fost un devalizament care trebuie evaluat pentru fiecare din acești martiri ai banului public la mai multe sute — și poate chiar la sute de milioane!

Un vast proces se deschide acestei — dar poate chiar se deschid mai multe. Răspunderile vor forma desigur prima etapă a acestei groaznice răfuieli.

Dar Conducătorul Statului nostru ne-a liniștit pe toți anunțând deopotrivă un sever control al averilor.

Toți foștii demnitari din ultimii zece ani vor trebui să explice cum se face că sunt atât de bogați, și ce secret i-a ajutat să înfrângă pentru toți cunoscuții lor chiar atâtea grave dificultăți ale vieții — pe care le simțim fiecare din noi.

Va fi interesant de pildă să știm ce meserie a exercitat d. Tătărăscu pentru ca să fie astăzi proprietarul atât de scumpei al unui palat în str. Polonă, al unei moșii la Poiana — și dincolo chiar de acestea nimicuri, al unei averi pe care noi nu știm s'o evaluăm. Eu nu știu dacă d. Tătărăscu e avocat, dacă e inginer, dacă e doctor sau negustor... Pe la barou, nu l-a zărit nimeni. Atunci poate e inginer, — cum spuneți — sau poate e negustor.

Dar sunt foarte curios să văd cum a produs atâta, băiatul ăsta — care n'a trăit tot timpul decât în fruntea ministerelor și în fundul buzunarelor noastre.

A, dar iată un om cu o profesiune certă: e Victor Iamandi. Asta da, înțeleg: e profesor secundar, de istorie. Omul ăsta putea să arate astfel cu ce și-a cumpărat mai multe vii, mai multe imobile în București — și cu ce și-a plătit atâtea voiajuri pe continent. Se va vedea însă cu acest prilej — de asta sunt sigur — că profesorii noștri secundari sunt foarte bine plătiți și că, astfel, un om cumpătat poate, chiar numai din lefșoara lui, să facă oarecare avere.

O declarație însă care va trebui bine examinată, cred că este aceea pe care o va iscăli — tremurând poate — d. Eugen Titeanu. Un accident de avion, [illegible] foarte greu în cabinetul judecătorului de instrucție, unde fostul subsecretar de stat era într'un timp tocmai atâta ca la el acasă. Arogantul bandit care făcea tovărășie, chiar și de monedărie, cu tâlharul Alboteanu dela Văcărești, va trebui acum desbrăcat până la piele, lăsat gol — ca să ia tot atâta de drept? — și studiat în toate buzunarele.

Sunt sigur că timpul n'are să fie pierdut!

Dar sunt numai ăștia? Doi sau trei? Sunt poate o mie! și noi mai încercăm să râdem, mai încercăm să glumim!

...Să fie despuiați toți tâlharii Banii lor să fie redați avutului public. Și să se construiască noui pușcării!

Iată unul din strigătele cele mai tari ale Țării de azi.

Marius

Sfârșitul Francmasoneriei

Este caracteristic faptul, că în ultimele decenii, numai Italia și Germania au reușit să distrugă francmasoneria. Toate atacurile bisericei contra lojilor masonice au rămas fără efect. Revoluția național-socialistă și cea fascistă, și-au luat asupra lor sarcina „de a distruge aceste focare, care într'o largă măsură au constituit puncte de sprijin bine organizate în slujba liberalismului și a finanței mondiale. Dacă acum și alte state încep să imite exemplul național-socialist și fascist, aceasta se datorează marilor prefaceri petrecute în Germania și Italia, dar mai ales strălucitelor victorii din ultimul timp.

Pe cât de important este faptul disolvării francmasoneriei, pe atât sunt interesante de știut motivele, cari au stat la baza acestor disolvări. Pentru desfășurarea ulterioară a evenimentelor, este de un interes hotărîtor să se știe, dacă renegarea unei spiritualități și a unei organizații izvorîte dintr'o nouă concepție superioară sau dacă ce nu-i decât o simplă imitație oportunistă, sub masca căreia, forțele politice de odinioară care s'au arătat incapabile să rezolve problema francmasonă, găsesc acum un prilej de a reveni la viață, sub un nou aspect.

Răspingând cu toată furia spiritul și metodele francmasonice, național-socialismul este destul de bine documentat, pentru a nu considera francmasoneria, care de 150 de ani domină viața Europei, drept un simplu fapt divers, o simplă asociație organizatoare de conspirații internaționale.

Noi considerăm ideile și evenimentele, cari au decurs din revoluția franceză, drept o rupere totală de mentalitatea evului mediu; această rupere de trecut, nu a adus în schimbul mentalității abandonate, concepțiuni sănătoase de viață nouă; dar noi nu contrazicem nici faptul, că epoca absolutistă a fost putredă și coruptă și că forțele de care dispunea acea epocă s'au arătat a fi incapabile de a realiza o evoluție sănătoasă.

Prin urmare astăzi vedem că istoria, printr'o compensare a forțelor sale, a dat răspunsul verdictul asupra naționalismului francez al veacului al 18-lea, care s'a prăbușit. Acest verdict are și efectul asupra altor state. De aceia dă mult de gândit faptul, că vedem cum acele forțe, cari odinioară puteau [illegible] prezenta, că erau în imposibilitate de a distruge prin ele însăși masoneria, încearcă și astăzi în anumite țări, să reactualizeze vechile forme ale trecutului, punându-le în locul mafiei vrăjmașe, care a fost strivită.

Dacă aceste palide încercări ar urma să fie transformate în fapte cari, ar însemna că se întrebuințează din nou, în secolul al 20-lea, spiritul veacului al 17-lea și al 18-lea, ceeace în mod logic ar determina forțele secolelor 18 și 20 să le atrofieze.

Din cele spuse rezultă, că pentru desfășurarea spirituală și politică din oricare țară și chiar din Europa în genere, cunoașterea motivelor, care au determinat interzicerea francmasoneriei, își are importanța sa.

Național-socialismul a pus definitiv capăt masoneriei și celorlalte instituțiuni imorale produse de mentalitatea liberalo-burgheză. Național-socialismul n'a purces la distrugerea masoneriei, cu scopul de a crea drum liber vreunei reacțiuni, și acest fapt a reieșit ca o necesitate, dintr'o nouă spiritualitate socială de stat, îndreptată împotriva liberalismului fără frâu.

El a pus în locul concepțiunilor demodate ale trecutului, orânduiri precise sociale; deaceea înfrângerea francmasoneriei prin revoluția național-socialistă și cea fascistă poartă pecetea hotărîtoare a progresului. O apreciere a motivelor și scopurilor politice care au putut determina pe celelalte state să restrângă francmasoneria, va fi făcută cu timpul, după ce în prealabil noua orânduire din acele țări, va fi îndeaproape observată.

Indiferent care ar fi rezultatele noilor măsuri, trebue să menționăm, că astăzi, când atâția oameni au cercetat și s'au documentat asupra instituției masonice, s'a produs o mare desamăgire.

Isfârșit, putem spune astăzi, că așa zisul secret, care a fascinat pe burtă-verde, sau care cel puțin a putut într'un fel sau altul să intereseze pe alții, nu mai există. Într'adevăr odinioară se concentra în aceste loji o conspirație mondială de ordin politic, de unde erau dirijate, toate marile combinațiuni politice și economice ale lumii.

Simbolizarea practică a mentalității francmasonice, care odinioară fanatiza pe atâția, este atât de primitivă și de grosieră, încât din însăși această exteriorizare se poate deduce goliciunea și banalitatea sistemului masonic. Sub loviturile revoluției național-socialiste și celei fasciste, se prăbușesc pretutindeni, toate punctele de sprijin ale desordinei liberalismului, indiferent dacă e vorba de loji și de conspirațiile lor, de [illegible] mondiale potrivite cu aur, sau de cartelurile economice a lumii.

O revoluție de cele mai mari proporții, este în curs de desfășurare; ca se va pune deocamdată capăt oricărei încercări, de revenire la mentalitățile secolului al 17-lea.

(Aceste idei sunt extrase dintr'un studiu asupra „Francmasoneriei” datorit d-lui Alfred Rosenberg, unul din teoreticienii național-socialismului, colaborator de al lui Adolf Hitler).

FAPTE ȘI COMENTARII

Să dăm Țării tot potențialul de energii spre a se reface integral

—Statul fruntașilor cuziști, pentru unirea tuturor curentelor naționaliste—

Duminică 20 Octombrie, s'au întrunit în Capitală fruntașii cuziști din Transilvania, Banat, Dobrogea, Bucovina, Basarabia, Oltenia, Muntenia și din Capitală.

Conducerea a fost presidată de către d. prof. Gheorghe A. Cuza.

La orele 10 p.m., d. prof. Gheorghe A. Cuza a deschis ședința, arătând rolul d-lui profesor A. C. Cuza dela luptă D-sa având apoi acordul acestei întruniri.

Fruntașii din Mișcarea cu hotărîri să dea sprijinul lor la guvernarea regenerator al d-lui General Antonescu din frumoasa sa inițiativă, a mână frățească și înțelegătoare tuturor tuberorilor naționaliste din țară, spre asigurarea biruinței doctrinei naționaliste.

Discuțiile au urmat timp de 3 ore într'o atmosferă de caldă camaraderie și perfectă unitate de vederi.

La urmă s'a votat următoarea moțiune:

„In urma discuțiilor ce au avut loc în consfătuirea lor plenară, fruntașii mișcării cuziste din Transilvania, Banat, Dobrogea, Bucovina, Basarabia, Oltenia, Muntenia și Capitala Țării, înțeleg să se solidarizeze întru totul cu decizia celor conducători fruntași moldoveni, întreprinse misiunilor naționaliste, împunându-se ca în mod pereche categoric să dispară.

„Mișcarea cuziștă afirmă astfel încă mare doctrinară trasată de A. C. Cuza și de învățăturile ucenicului Sfinției, din România".

■

In aceste momente atât de grele pentru Țară, „MIȘCAREA CUZISTĂ" înțelegând imperativele superioare ale Neamului, cu toată tărăgănările și cu inima curată, în dorința de a da Țării posibilitatea de a se reface spiritual și teritorial — pe bazele de doctrinari naționalismului integral a decis unirea tuturor forțelor dinamice ale Nației, strângând sub desnodrucinat în furul asprigeului și bine intenționatului general Ion Antonescu, Conducătorul Statului românesc.

Astăzi mai mult ca oricând e de dorit să se stingă vrajba din trecut și toate zvîrlelele ajelite posibile și creștine să-și dea mâna frățește și să pornească cu toată vigoarea la luptă, pe calea dreptății, a muncii și a cinstei.

Frații noștri cuziști din Ardeal, Basarabia, Bucovina, Dobrogea, Oltenia, Muntenia și din Capitală, înțeleg să se solidarizeze întru totul cu decizia celor conducători fruntași moldoveni, întreprinse misiunilor naționaliste, împunându-se ca în mod pereche categoric să dispară.

„Mișcarea cuziștă afirmă astfel încă mare doctrinară trasată de A. C. Cuza și de învățăturile ucenicului Sfinției, din România".

■

In aceste momente atât de grele pentru Țară, „MIȘCAREA CUZISTĂ" înțelegând imperativele superioare ale Neamului, cu toată tărăgănările și cu inima curată, în dorința de a da Țării posibilitatea de a se reface spiritual și teritorial — pe bazele de doctrinari naționalismului integral a decis unirea tuturor forțelor dinamice ale Nației, strângând sub desnodrucinat în furul asprigeului și bine intenționatului general Ion Antonescu, Conducătorul Statului românesc.

Astăzi mai mult ca oricând e de dorit să se stingă vrajba din trecut și toate zvîrlelele ajelite posibile și creștine să-și dea mâna frățește și să pornească cu toată vigoarea la luptă, pe calea dreptății, a muncii și a cinstei.

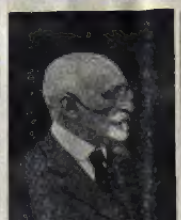

D. Prof. A. C. CUZA

Virtuțile cinstei

Statul Național și omul nou

(Continuare din pag. 1-a)

auză un glas — să le privim mai întâi bezmetelnic, consiliștea și poate să-l întrebăm chiar ce gîndește de carte su... E atâta democrație intelectuală, care nu văd cum ar putea fatea! Dar a încă mai mult — și poate chiar mai grav... Sunt acești individi, destul, cari au trăit până ieri, adânc, în compromisu vechiului regim — până și în ale lui Armand Călinescu! — dar cari cer astăzi atâta „dreptate"... Încât mărturisim că înțelegem! Aproape că rămâi să-ți mai opue cuvântul într'un cor atâta de antipatic — dar mai ales cotidianul, al cărui răsuflă, riscă în scurt timp să nu mai înțelesegă nimic...

Dar poate toți ăștia, toți acești impostori nu s'ar putea opri pedepsi... Poate! Sunt trist — și sunt de acord... Atunci însă, cel puțin, să se ne prime stigătoare, tribunale importune! O severă condamnă care s'ar institui în acest scop, sunt convins că ar fi dintre cele mai necesare.

Altfel, ...e atâta confuzie — și, repet, atâta impostură! — încât iarna mă tem ca ele să nu se întoarcă impotriva acestor energii chiar, care lucrează azi să mai salveze un rest de față!

Controlul averilor

Această e deci rugurile noi am mai aunt prilejul s'o spunem — dar sunt cititorii noștri cari ne îndeamnă să revenim. Ei găsesc că am auzit destulă până am cerut să se publice și lista foștilor demnitari rari cor fi găsiți cu mândre curate și nor tegi cu onoare dela controlul averilor. Să se publice separat această listă — de data asta fără promiscuități desonorante care nu s'au putut evita deunăzi. Ei mai cred deopotrivă, acești cititori, că rechemarea foștilor demnitari cinstiți la conducerea treburilor publice — în măsura designr în care politica lor e națională — ar fi o satisfacție pe care Țara o cere acuma! Cu dinții... E și părerea noastră!

D. consilier Ghimpu, eminentul secretar al comisiei pentru controlul averilor, a avut de altfel amabilitatea să ne comunice că articolul nostru a fost reținut. Nu am văzut motive să credem că sugestiile lui ar rămâne fără ecou.

DAR, UN STAT DE IERARHIE ȘI CULTURA...

Pleașie, toate lucrurile astea sunt necesare, — sunt desigur stringente... Dar am spus — UN STAT CINSTIT. Și am văzut tot lucrul grav pe care acest cuvânt îl exprimă.

Statul național ve trebui să frângă fără scăpare toată dezordinea regimului vechi, — să restaureze toate valorile, dela damnitatea flegalității, a Monarhiei, până la respectul celui din urmă om.

Va trebui să fie un Stat care să-și cunoască toate măsurile — dar pentru aceasta ar urma să fie mai întâi un Stat de inteligență și de cultură.

Politica, națională chiar, să nu fie un argument pentru oricare posturilor de comandă. Ar fi un argument care ar semăna cu acelea ale regimului vechi... In naționalism, dimpotrivă, să se descifrere, să se identifice, să se cunoască valorile — și fiecare să nu ocupe decât locul în care, real, poate servi... Am văzut de atâtea ori că numai astfel este cinstit — că numai în felul acesta comunitatea românească ar trăi într'o ordine reală, sincară n'ar fi furată! Altfel, ar fi să mer gem — unde?

Cine-ar putea să spună!

*

Dar iată concluzitie toate pe care ni le dă numai acest lucru singur al cinstei, de care încep tuturor atât de timid să vorbim în articolul nostru de azi... Și iată de ne cuvântul este, așa cum am spus — Când nu-am auzit nici cuvântul stem întreg!

Nu e vorba așa dar numai de nu știu ce caldură formală, de pilală, sau simplă, nu e deloc nici acest mediocru ... om de treabă" care nasar putea ... cu bunătate ... — și nu ar ști să rezolve toți Nu... am găsit dimpotrivă că e mai ales greu, că nimic nu este ușor! Am găsit că e Stat național, toț lucrul la care vorbim, nu e o poveste de fleri, și nici chiar o simplă ură dă de răutece și de ... ... o ceeace am spus toldeauna la nerilor noștri, după cum le spunem și azi cu toată pasiunea întregei inbiri pe care o dăm.

Dar tocmai de acest am mult marele cuvânt al cinstei! Unde mai e nimbelul acelui care ar fi putut să creadă că e atât de puțin... Se știe acum că cuvântul cure rezumă și spune fără îndoială tot!

Cărturarul va fi limpiul. Dregătorile inteligenței sunt cele ale tăi inimei, atât care am văzut că n'ar fi cinstit, dacă ar mâna să fie condus de ignoranți. La fel eroul se va regăsi în acest lume care presupune înalță rezistența la rău : până la cel mai întreg sacrificiu de sine.

...Inteligență, cultură, origine, înrartie, eroism, sacrificiu, — aceștea sunt condițiile morale ale Statului național și la ce loc, toate, am văzut că ele nu au nume decât acela de cinste. Această ne-a interesat să arătăm — aceasta e Cinstea.

Iar dacă privim pe înaintea pe care fără îndoială urîașul ar cricelu de o viață întreagă al lui A. C. Cuza, croismul lui pe care nimic nu l-a frânt, — și este design mourtea fără egal, care merem repetată pentru toți oamenii drepți, moartea neștiută a lui Corneliu Codreanu.

Toma Vlădescu

Războiul și petrolul

— Utopica afirmație a d-lui Kessler —

In cunoscuta revistă economică londoneză „FINANCIAL NEWS" unul dintre cei mai proeminenți oameni ai industriei petrolifere, a făcut de curând o afirmație cvpilătoare. Este utopicul prognostic al d-lui Kessler, unul dintre conducătorii lui „Royal Dutch Oil Company", director la nenumăratele societăți petrolifere, care a jucat un rol de primul ordin în trecutele congrese ale producătorilor de aur negru. Declarațiile pe care le-a făcut d. Kessler revistei „Financial News" au apărut sub titlul : „Germania merge spre înfometare în ceeace privește petrolul", având și subtitlul „Războiul total nu dispune de provizii de petrol decât pentru șase luni".

August Kessler spune textual că aliații vor câștiga războiul, dacă ar putea să-l lipsească pe Fuehrerul Hitler de aprovizionările cu petrol. Afirmația aceasta nu poate rămâne valabilă decât dacă Hitler se încumetă să deslănțuie un război afenaiv de proporții mari. Dacă războiul se mărginește aproape la acțiuni de mică importanță, d. Kessler este de părere că va trebui să treacă mult timp până să se ajungă la rezultatul dorit. Nu vrem să ne ocupăm prea mult cu cifrele pe care le produce d. Kessler, ci ne vom ocupa pe scurt de situația aprovizionărilor germane de petrol.

In privința aceasta ar fi suficient să citim declarația Generalului von Schell, autoritatea cea mai înaltă în ce privește distribuirea combustibilului în Germania. Acesta a spus că peste blindate și de marină.

Mai trebue arătat apoi că în Olanda, Belgia și Franța trupele ce propriu, fără a recurge la carburanții de dispozițiea refugiaților, pentru că toate cât depozitele capturate în aceste țări, întrucât ele nu au fost extraordinar de mari.

D. Kessler poate fi convins, că Germania n'ar fi procedat cu atâta nărăvinție, dacă întrădevăr nu ar fi putut permite așa ceva.

Inafară cifrelor directoriului Companiei Royal Dutch Oil, în care el încearcă a evalua bilanțul de petrol al Germaniei, sunt false și din cauză că Germania obține cantități mari de carburanți nu numai din producția proprie, dar primește anual milioane de tone de petrol, prin convențiile sale economice, din România și Rusia Sovietică. Expunerile d-lui Kessler pot conveni foarte bine anglezilor, în ceiace privește cifrele.

Totuși în acesto cifre au sunt cuprinse nici izvoarele auxiliare din strămâtate ale Germaniei normal în țările bogate în petrol, nici puterea de producție internă a Germaniei.

Să mai menționăm apoi, că actuai rezervele de carburanți ale Germaniei, după un an de război, nu numai că nu „s'au evaporat", ci sunt mult mai mari ca la începerea războiului.

Bază de afirmația lui Kessler, că la un război de mișcare continuu conducerea de război germană trebue să conteze cu o lipsă de petrol de 20 milioane tone anuel, se răzpunde că Germania a întrebuințat trupele sale astfel că ele au putut să se aprovizioneze cu carburanți luându-ana din mijloacele proprii, fără a recurge la carburanții inamicului. In Franța anume trupele germane de uscat aprovizionează numai de motor, fără a mai vorbi de aviație, ale cărei motoare consumă de zece ori cât un automobil, ne mai vorbind de trupele blindate și de marină.

Mai trebue arătat apoi că în Olanda, Belgia și Franța trupele ce propriu, fără a recurge la carburanții de dispozițiea refugiaților, pentru că toate cât depozitele capturate în aceste țări, întrucât ele nu au fost extraordinar de mari.

D. Kessler poate fi convins, că Germania n'ar fi procedat cu atâta nărăvinție, dacă întrădevăr nu ar fi putut permite așa ceva.

Inafară cifrelor directoriului Companiei Royal Dutch Oil, în care el încearcă a evalua bilanțul de petrol al Germaniei, sunt false și din cauză că Germania obține cantități mari de carburanți nu numai din producția proprie, dar primește anual milioane de tone de petrol, prin convențiile sale economice, din România și Rusia Sovietică. Expunerile d-lui Kessler pot conveni foarte bine anglezilor, în ceiace privește cifrele.

Totuși în acesto cifre au sunt cuprinse nici izvoarele auxiliare din strămâtate ale Germaniei normal în țările bogate în petrol, nici puterea de producție internă a Germaniei.

Să mai menționăm apoi, că actuai rezervele de carburanți ale Germaniei, după un an de război, nu numai că nu „s'au evaporat", ci sunt mult mai mari ca la începerea războiului.

Și dincolo de Europa drapelul „Union Jack" va fi coborît

Principala problemă care se pune pentru Anglia este lipsa tonajului

Argumentele propagandei britanice, sunt lipsite de temeinicie. De câtva timp Marea Britanie a născocit alte neadevăruri și anume pe toate cărările trâmbițează faptul că :

Imperiul colonial francez din Africa se dușface de Franța Mareșalului Pétain și trece de partea generalului de Gaulle. Din această cauză Africa nu va fi pierdută chiar dacă Italia va întreprinde acolo o puternică ofensivă."

CARE ESTE SITUAȚIA IMPERIULUI COLONIAL FRANCEZ

Africa ecuatorială franceză (Tchad), care s'a ralliat generalului de Gaulle nu cuprinde nici măcar a 20-a parte din posesiunile franceze din Africa. Insemnătatea ei stă în populație cât și ca materii prime, care nu egalează cu zero. Dacă o gazetă dușmană Germaniei scrie că din cîțva în care colonie Tchad s'a ralliat cauzei lui de Gaulle, aceasta numai este un comandant fără țară și fără armată, ci unul având o țară, oameni și surse de materii prime, care vor fi puse la dispoziția Angliei, asemenea afirmație nu-i altceva decât o poveste.

Chiar dacă Tchadul ar pune la dispoziția guvernului din Londra o întreagă divizie de negri, aceasta n'ar mai putea influența prin nimic soarta Angliei. Aceastâ divizie n'ar face nici cel mai mic rol militar nici măcar în bătălia care se desfășoară pentru Africa, pentrucă acum numai este vorba, nici chiar în Africa, de un război ca cel împotriva Burilor, ci de unul în care ultimul cuvânt îl au elementele motorizate și aviația.

Impotriva acestor arme, pegri înarmați cu pumnale și chiar cu puști nu pot să facă mare lucru.

Faptul acesta a fost dovedit de ofensiva italiană din Somalia și de strălucita ofensivă din Nordul Egiptului, unde au intervenit și au învins puternice formațiuni motorizate.

Partea cea mai importantă și cea mai bogată a Imperiului colonial francez se află în Nordul Africei — Algeria, Marocul și Tunisul. Aceste țări nu pot rezista unei puternice atac italian executat de forțe superioare. Dealtfel, după ce va rezolva problema egipteană și cea a Canalului de Suez, Italia nu va ingădui să se producă vreo surpriză în acel sector.

Chiar dacă partea din Imperiul colonial francez, care s'ar rula cauzei generalului de Gaulle ar fi știută de importanță încât ar putea livra Angliei mari cantități de materii prime, se pune întrebarea cum vor fi transportate în Anglia aceste materii prime. Lipsa tonajului englez este încă de pe acum atât de resimțită, încât a trebuit să se abandoneze proiectul evacuării copiilor.

Principala problemă care se pune pentru Anglia este problema tonajului, tonaj care din oră în oră este micșorat de acțiunea aviloanelor Stuka și de acea a submarinelor germane. In ce folosesc oare toate bogățiile lumei, dacă ele se află dincolo de Ocean și dacă ele nu pot fi aduse acolo unde se decide soarta bătăliei, adică pe insulă ?

Englezii pierd poziție după poziție

Dacă se examinează situația pe care o are Anglia pe deoparte și acela pe care o are Italia și Germania pe cealaltă parte, perspectivele victoriei apar cât se poate de limpede de partea germano-italiană.

Aerul și pământul sunt în neturburata lor stăpânire. Apa, unde superioritatea engleză se mai menține încă, numai are un rol decisiv și afară de aceasta s'a demonstrat în repetate rânduri până acum că aviația dominină marina, mai cu seamă dacă ne gîndim la cele două reunite aviații ale puterior Axei.

Englezii au pierdut, pierd sau sunt pe punctul de a pierde poziție după poziție. Citim : Shanghai, Somalia, Haifa, Suez și chiar India și Irakul.

Italia duce războiul în Mediterana. Germania îl duce acum împotriva Insulei. Astfel încercuirea poziției engleze din Europa este pe deplin asigurată.

In ziua în care va cădea poziția ei din Europa, Africa va cădea și ea, dela sine, întrucât situația ei geografică și strategică este strâns legată de Europa. Cesare se va întâmpla dincolo de Africa nu interesează pentru moment nici Germania și nici Italia.

In curând, și dincolo de Europa drapelul „Union Jack" va fi coborât.

Metode englezești de propagandă

Marea Britanie ne mai găsind alte posibilități de a răspîndi opinia publică dela noi, căștînd-o contra Germaniei, se ocupă acum de falsificări.

In pliuri, confecționate după modelul pliurilor Legației Germane și purtând inscripția „Deutsche Gesandtschaft. Bukarest" propaganda engleză a expediat extrase dintr'o carte apărută pe vremea războiului mondial.

Cu această mistificare propaganda engleză se servește și în România exact de aceleași metode de gangster, pe care le întrebuințează în toată lumea.

In legătură cu articolul prezentat aci, este de remarcat, că sunt reproduse numai acele pasagii, care ar putea jigni poporul român. Totuși prin nici o vorbă nu pomenește, că această carte a fost scrisă în cursul războiului mondial, într'un timp, când relațiile dintre poporul german și român erau incordate. Spre a fi siguri că acest extras va fi și citit de adresanți, biroul de propagandă engleză utilizează metodele proprietarilor jidani de cinematografe, care anunță filmele lor cu cuvintele „numai pentru adulți", prevăzând maculatura lor cu inscripția grvasă de: „Confidențial".

De altfel foarte prost trebuie că stau lucrurile propagandei engleze, dacă serviciul de știri pentru gazetele de provincie, cunoscut sub numele de „Britanova", făcut în București și colportat în 2.000 de exemplare, oferă acestora importante avantaje pentru reproducerea știrilor.

Englezii fac sforțări desperate și pe alte domenii ale propagandei spre a recuceri poziliile pierdute sau cel puțin a zdruncina relațiile dintre poporul român și german : este propaganda șoaptelor.

Deocerece nimeni nu mai crede în comunicatele ministerului de informații englez, în ecoleu ale Amiralității sau ale colorlalte oficii de informații, englezii colportează în noi știri, că autoritățile britanice au fost forțate, prin faptul presenței observatorului militar oficiul american în Londra, a-și anunța adevărul. Experiența ultimelor săptămâni a arătat totuși, că nici acum comunicatele engleze nu sunt mai aproape de adevăr ca atunci când au anunțat că Hamburgul a fost „făcut praf".

Un exemplu tipic pentru încercarea întreprinsă cu sforțări disperate în ce mai desperate din partea Angliei de a nu lăsa în pace spațiul dunărean, este propaganda de șoapte care se duce în legătură cu problema româno-maghiară.

Acest singur exemplu arată soarta oricărui politicei engleze, care — fiindcă, imperiul monetei, datorită se află în pragul prăbușirei — nu vede în desperare-a sa nici o altă posibilitate de salvare, decât crearea de noui teatre de război în Europa.

Nu vrem să uităm că trăim în patria ipocriților.

Oscar Wilde : The Picture of Dorian Gray. 1890

„Society" engleză este jidănită

Să luăm recentele ilustrate engleze, spre pildă „Tatler", „Graphic" sau „London News". Să răsfoim paginele și să ne oprim la ilustrațiile „din Societate".

O neîncetate petrecere din Carnaval întrîrunul din acele hoteluri care sunt numai pentru oameni foarte bogați, așa dar numai pentru jidani. Gărâm aci dintre ei : Sir Jose, deputat cu numeri gol. Se rede mult și se rămbește...

Chipuri din Society.

Și cetim apoi numele de sub ilustrații : Marquis de Reading, Lord Rosebery, Lord Melchett of Landford, Lady Swaythling, Lady Stewart, Lord Camerson, Sir Cavdon, Lady Mountford, Sir Phillips, Earl of Beaconsfield, Lord Beresford, Lord Leit.. și alte nume cu răsunet.

Admirăm toaletele și frizurile frumoase și fracurile impecabile. Totuși ne aflăm în mijlocul unei selecții de jidani și amestecături jidănești.

Dovedirea bunicelor de origină arianâ, este și pentru „SOCIETY" engleză, ca o judecată de apoi.

La prima privire această societate selectă, care se îndreaptă la soarele tronului, nu prezintă nimic bătător la ochi. Numele jidănesc a fost șters, ci au mai compromite.

Numai cei bine inițiați pot percui cărdășii din această fonglerie a numelor, aceasta că toți acești sunt : JIDANI.

Din nenorocire noi suntem asemenea lingușitori. Noi englezii suntem iudele vieții internaționale. Oricine poate greși vreodată. Numai noi ne considerăm ca având totdeauna dreptate.

Arthur Henderson, în ședința Camerii Comunelor dela 26-3-1937.

Tip. „UNIVERSUL", Str. Tarpeia 2[illegible]-25